

MIANUJĄCY (1) *part praes act*

N sg m mianujący.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. mianownik.

Nazywający, określający za pomocą nazwy (o funkcji pierwszego przypadku): Nominativus, Casus dicitur apud Grammaticos qui primarius est, Miánuyący Krczący káżdą rzecz śwym ymieniem. *Mącz* 249c.

[*Zestawienie: »mianujący spadek«: Nominativus casus – myenyący, myanviący fpadek, Myenonek [!], ymyenyak Reuchlin xv.*]

Synonimy: zest.: »mieniący spadek«, mienionek.

Cf **MIANOWAĆ**

ZCh